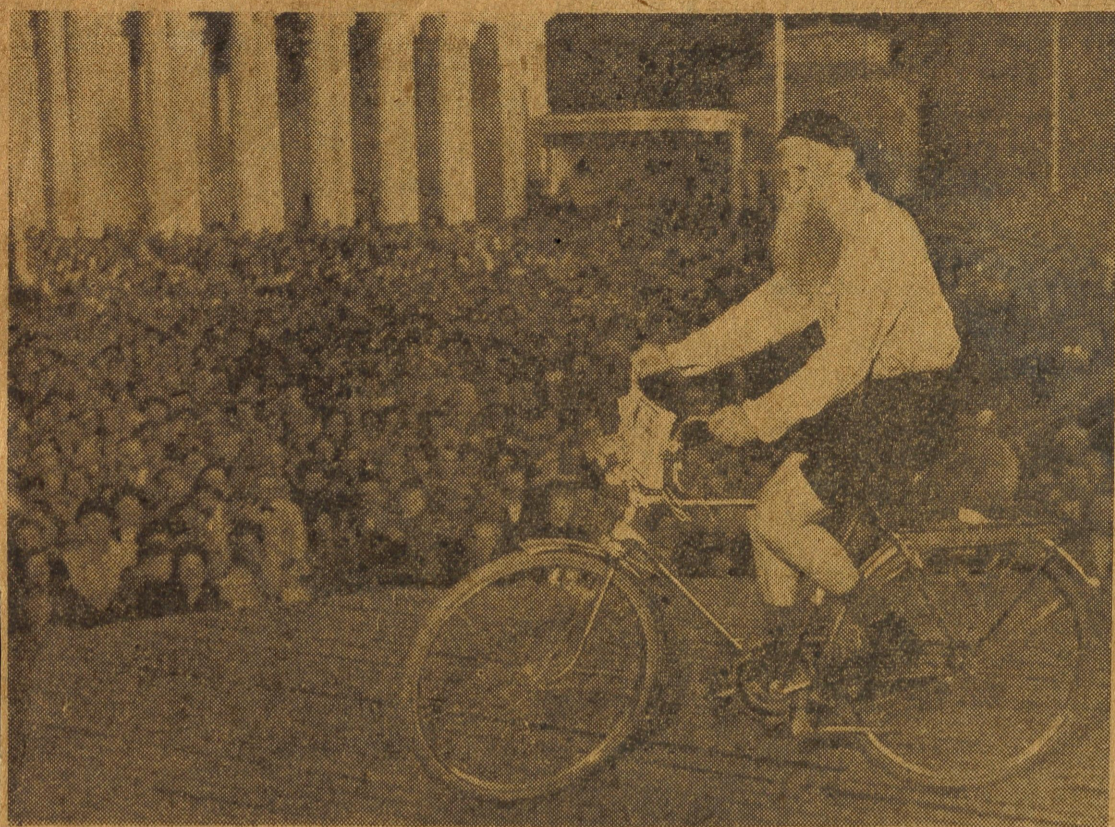

Stålfarfar slog rekord på Liseberg.

66-åringen sjunger in sin visa på grammofon.

gräddpa

Stålfarfar cyklar runt på Stora scenen på Liseberg medan tiotusentals personer hurrar och applåderar.

Klockan halv åtta var områdena kring Spegeldammen framför Stora scenen på Liseberg fyllda till sista plats. Ännu återstod en halvtimme innan Stålfarfar skulle göra sin entré och ännu var köerna utanför ingången långa och dryga. Folk väntade, hurrade och applåderade, och under tiden satt Stålfarfar i avklädningslogen bakom scenen fullständigt oberörd. Aldrig tidigare ha vi skådat en aktör som med så fullkomligt lugn mött ett offentligt framträdande inför en publik av tiotusentals personer. Stålfarfar tog av sig sin kostym och iklädde sig sina svarta shorts, som han bar under cykelfärden genom Sverige, och så drog han på sig tröjan med nollan sista av allt, medan hustrun Maria hjälpte till med vad som behövdes. Stålfarfar satte sig sedan i en stol att vänta, småskrattade och pratade, fortfarande fullständigt oberörd.

Klockan 19.50 gick ridån upp för en dragspels- och danstrupp, och när man spelat och dansat färdigt steg redaktör Helge Härneman in på scenen och frågade publiken varför den stod kvar när uppträdandet redan var över. Och då kom det:

— Vi ska se Stålfarfar! Fram med Stålfarfar!

Och Stålfarfar kom! Lugnt, småleende och vinkande gjorde han sin entré medan öronbedövande ovationer steg mot regnmolnen som hade bråttom men som ingen brydde sig om.

Lugnt och på bästa skånska pratade Stålfarfar. Han berättade om sin cykeltur och kom med lustiga inpass, som rev loss applåder.

— I regel tycker man väl när man åker cykel att det är mest uppförsbackar, sa Härneman.

— Nja, men backarna går allt utåt också, sa Stålfarfar.

— Hur ska man leva för att få

Stålfarfar framför mikrofonen på Stora scenen.

en sån kondition som Stålfarfar har?

— Ja, man ska pröva sig fram med maten och äta med förstånd. Man ska lära sig att vara herre över kroppen.

Stålfarfar förklarade sig vara nöjd med sitt liv, men när Helge Härneman bad honom berätta om det, svarade han:

— Nja, allt kan man inte berätta, det går inte.

Helge Härneman ville också veta Stålfarfars åsikter om livet i stort. Och då svarade han, vitsigt och aktuellt:

— Det är bara att trampa på det!

När intervjun var färdig bad man Stålfarfar sjunga, och då sjöng han den visa som vid det här laget blivit riksbekant och som heter »Fjärilen och blomman» ehuru den numera döpts till »Stålfarfars visa». Så här lyder den:

Där växte ut dalens famn
en liten blomman utan namn.
Bland alla dalens blommor små
hon jagrast var ända.

Till henne kom en fjäril glad,
att kyssa blomman så han bad.
Då blomman upp sitt öga slog
och rodnade och log.

Ack, lilla fjäril bli hos mig,
örbliv hos mig så blir jag äm.
Den flyr du bort ska blomman dö,
li kall som Nordens snö.

Men fjärilns tro den blev så kort,
till andra blommor flög den bort.
Då blomman ner sitt öga slog
och visnade och dog.

Sången följdes av applåder, och efter det tog Stålfarfar fram sin cykel och cyklade runt på scenen. Publiken tjöt av förtjusning, förvåning och entusiasm för den pigge 66-åringen. När han gjort några varv runt, var åttaföreställningen i det närmaste slut. Men ännu återstod några viktiga saker. Stålfarfar skulle ha blommor och blommor kom det! Och vilka buketter sen! Hon som överlämnade dem hette Ethel Ellberg, Fröken Göteborg 1951. Och så — något mycket viktigt — inträdde fru Maria Håkansson på scenen.

— För att man ska klara sig bra här i livet behöver man en hustru vid sin sida, sade Härneman, och här har vi henne, Maria Håkansson, hon som delat Stålfarfars mödor och glädjemen!

Publikens applåder för Stålfarfar var lika intensiva och långa som för Stålfarfar.

Medan uppträdandet pågick, packades folk allt tätare och tätare nedanför Stora scenen. Man såg att det var mest äldre personer och barn — alltså familjer — som kommit för att titta på Stålfarfar. Hur många perso-